

376 ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ

540. διώκουν, νικήσαντες Ἀντίοχου, καὶ φιλίας καὶ συμμαχίας ἐποιοῦντο πρός τε τὰ ἔθνη καὶ τοὺς βασιλέας, τοῖς μὲν ἄλλοις βασιλεῦσι αὐτοῖς καθ' ἑαυτοὺς διδῆσαι τὴν τιμὴν ταύτην, τῷ δὲ Καππαδόκῃ, αὐτῷ τε καὶ τῷ ἔθνει κοινῇ. Ἐκλιπόντος δὲ τοῦ βασιλικοῦ γένους, οἱ μὲν Ῥωμαῖοι συνεχώρουν αὐτοῖς αὐτονομεῖσθαι κατὰ τὴν συγκειμένην φιλίαν τε καὶ συμμαχίαν πρὸς τὸ ἔθνος· οἱ δὲ, πρεσβευσάμενοι, τὴν μὲν ἐλευθερίαν παρητοῦντο· οὐ γάρ δύνασθαι φέρειν αὐτὴν ἔφασσαν· βασιλέα δὲ ἡξίουν αὐτοῖς ἀποδειχθῆναι. Οἱ δὲ, θαυμάσαντες εἴ τινες οὗτοις εἶναι πειρηκότες πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἐπέτρεψον αὐτοῖς ἐξ ἑαυτῶν ἐλέσθαι κατὰ χειροτονίαν, διν ὃν βούλοιστο· καὶ εἶλοντο Ἀριοβαρζάνην· εἰς τριγονίαν δὲ προελθὸν τὸ γένος ἐξελίπε. Κατεῖσθη δὲ ὁ Ἀρχέλαος, οὐδὲν προστήκων αὐτοῖς, Ἀντωνίου καταγίσαντος. Ταῦτα καὶ περὶ τῆς μεγάλης Καππαδοκίας. Περὶ δὲ τῆς τραχείας Κιλικίας, τῆς προσενείσης αὐτῇ, βελτιόν εἶναι τῷ περὶ τῆς ὕλης Κιλικίας λόγῳ διελθεῖν.

Κ Ε Φ. Γ.

§. I.

Τοῦ δὲ Πόντου καθίσατο μὲν Μιθριδάτης, ὁ Εὐπάτωρ, βασιλεύς. Εἶχε δὲ τὴν ἀφοριζόμενην τῷ Ἄλυτο μέχρι Τιβαρνῶν, καὶ Ἀρμενίων, καὶ τῆς ἐντὸς Ἄλυτος τὰ μέχρι Λιμανίων 541. καὶ τῶν τῆς Παφλαγονίας μερῶν. Προσεκτήσατο δὲ οὗτος καὶ τὴν μέχρι Ἡρακλείας παραλίαν ἐπὶ τὰ δυσμικά μέρη, τῆς Ἡρακλείδου τοῦ Πλατωνικοῦ πατρίδος· ἐπὶ δὲ τάνατία μέχρι Κολχίδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, ἀ δὴ καὶ προσέθηκε τῷ Πόντῳ. Καὶ δὴ καὶ Πομπήϊος καταλύσας ἐκεῖνον, ἐν τούτοις τοῖς ὅροις οὖσαν τὴν χώραν ταύτην παρέλαβε· [καὶ] τὰ μὲν πρός

Αρμενίου καὶ τὰ περὶ τὸν Κολχίδα τοῖς συναγωνισαμένοις δύναται 541.
ταῖς κατένεψε, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς ἐνδεκα πόλετείας διεῖλε, καὶ τὴν
Βιθυνία προσέθηκεν, ὃς ἐξ ἀμφοῦ ἐπαρχίαν γενέσθαι μίαν με-
ταξὺ δὲ, τῶν Παφλαγύνων καὶ τῶν μεσογαίων τινὰς βασιλεύεσθαι
παρέδωκε τοῖς ἀπὸ Πυλαιμένους, καθόπερ καὶ τοὺς Γαλάτας τοῖς
ἀπὸ γένους τετράρχαις. Τέσσερον δὲ οἱ τῶν Ρωμαίων ἕγειροντες ἀλ-
λους καὶ ἄλλους ἐποιήσαντο μερισμοὺς, βασιλέας τε καὶ δυνά-
τας καθισάντες, καὶ πόλεις τὰς μὲν ἐλευθεροῦντες, τὰς δὲ
ἐγχειρίζοντες τοῖς δυνάσταις, τὰς δὲ ὑπὸ τῷ δῆμῳ τῶν Ρω-
μαίων ἔῶντες. Ήμῖν δὲ ἐπιοῦσι τὰ καθ' ἐκατα, ὃς νῦν ἔχει,
λεγέσθω, μικρὰ καὶ τῶν προτέρων ἐφαπτομένοις, ὅπου τοῦτο
χρησιμον. Αρξώμενα δὲ ἀπὸ τῆς Ἡρακλείας, ἥπερ δυσμικω-
τάτη ἐστὶ τούτων τῶν τόπων.

§. 2.

Εἰς δὴ τὸν Εὔξεινον πόντου εἰσπλέουσιν ἐκ τῆς Προποντίδος,
ἐν ἀριστερᾷ μὲν τὰ προσεχῆ τῷ Βυζαντίῳ κεῖται, Θρακῶν δὲ
ἔστι· καλεῖται δὲ Τὰ ἀριστερὰ τοῦ Πόντου. Εὖν δεξιᾷ δὲ τὰ
προσεχῆ Χαλκηδόνι· Βιθυνῶν δὲ ἐξὶ τὰ πρῶτα· εἶτα Μα-
ριανῶν· τινὲς δὲ καὶ Καυκάνων φασίν· εἶτα Παφλαγύνων
μέχρι Ἄλυος· εἶτα Καππαδόκων τῶν πρὸς τῷ Πόντῳ, καὶ
τῶν ἐξῆς μέχρι Κολχίδος. Πάντα δὲ ταῦτα καλεῖται Τὰ δεξιά
τοῦ Εὔξείνου Πόντου. Ταύτης δὲ τῆς παραλίας ἀπόστος ἐπέπρ-
έν Εὐπάτωρ, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Κολχίδος μέχρι Ηρακλείας·
τὰ δὲ ἐπέκεινα τὰ μέχρι τοῦ σόματος καὶ τῆς Χαλκηδόνος τῷ
Βιθυνῶν βασιλεῖ συνέμενε. Καταλυθέντων δὲ τῶν βασιλέων,
ἐφύλαξαν οἱ Ρωμαῖοι τοὺς αὐτοὺς δρόους, ὃς εἰς τὴν Ηρακλείαν
προσκείσθαι τῷ Πόντῳ, τὰ δὲ ἐπέκεινα Βιθυνοῖς προσχωρεῖν.

§. 3.

541. Οἱ μὲν οὖν Βιθυνοὶ, διότι πρότερον Μυσοὶ ὅντες μετωνυμάσθησαν οὗτας ἀπὸ τῶν Θρᾳκῶν τῶν ἐποικησάντων, Βιθυνῶν τε καὶ Θυγῶν, ὁμολογεῖται παρὰ τῶν πλείσων· καὶ σημεῖα τέλενται, τοῦ μὲν τῶν Βιθυνῶν ἔθνους, τὸ μέχρι νῦν ἐν τῇ Θρᾳκῇ λέγεσθαι τινας Βιθυνούς· τοῦ δὲ τῶν Θυγῶν, τὴν Θυγάδα αἰτίην τὴν πρὸς Ἀπολλωνίαν καὶ Σαλμυδησσῶν. Καὶ οἱ Βεβρυκες δὲ οἱ τούτων προεποιήσαντες τὴν Μυσίαν, Θρᾳκες 542. ἥσαν, ὡς εἰκαῖσθαι ἐγώ. Εἴροηται δέ, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ Μυσοὶ Θρᾳκῶν ἐποικοί εἰσι τῶν νῦν λεγομένων Μοισῶν. Ταῦτα μὲν οὗτα λέγεται.

§. 4.

Τοὺς δὲ Μαριανδυνοὺς καὶ τοὺς Καύκωνας οὐχ ὁμοίους ἀπαντες λέγουσι· τὴν γὰρ δὴ Ἡράκλειαν ἐν τοῖς Μαριανδυνοῖς ἴδρυσθαι φασί, Μιλησίων κτίσμα· τίνες δὲ, καὶ πόθεν, οὐδὲν εἴρηται, οὐδὲ διαλεκτος, οὐδὲ διληγοῦσι· διαφορὰ ἐθνικὴ περὶ τοὺς ἀνθρώπους φαίνεται· παραπλήσιοι δὲ εἰσὶ τοῖς Βιθυνοῖς· ἔοικεν οὖν καὶ τοῦτο Θρᾳκιον ὑπάρξαι τὸ φῦλον. Θεόπομπος δὲ Μαριανδυνὸν φησι, μέρους τῆς Παφλαγονίας ἀρξαντα ὑπὸ πολλῶν δύνασεν ομένης, ἐπελθόντα τὴν τῶν Βεβρύκων κατασχεῖν· ἦν δὲ ἐξελιπεν, ἐπώνυμον ἔαυτοῦ καταλιπεῖν. Εἴρηται δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πρῶτοι [οἱ] τὴν Ἡράκλειαν κτίσαντες Μιλήσιοι τοὺς Μαριανδυνοὺς εἰλωτεύειν ἦνάγκασαν, τοὺς προκατέχοντας τὸν τόπον, ὡς ε καὶ πιπράσκεσθαι ὑπ' αὐτῶν, μὴ εἰς τὴν ὑπερορίου δέ· συμβῆναι γὰρ ἐπὶ τούτοις, καθάπερ Κρητὶ μὲν ἐθίτευεν ἡ Μηδᾶ καλουμένη σύνοδος, Θετταλοῖς δὲ οἱ Πεκέσαι.

§. 5.

Τοὺς δὲ Καύκωνας, οὓς ἴστοροῦσι τὴν ἐφεξῆς οἰκῆσαι παρα- 542.
λαν τοῖς Μαριανδυνοῖς μέχρι τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, πόλιν
ἔχουτας τὸ Τίειον, οἱ μὲν Σκύθας φασὶν, οἱ δὲ τῶν Μακεδό-
νων τινάς, οἱ δὲ τῶν Πελασγῶν. Εἴρηται δέ που καὶ περὶ
τούτων πρότερον. Καλλισθένης δὲ καὶ ἔγραψε τὰ ἐπὶ ταῦτα
εἰς τὸν Διάσκορπον, μετά τὸ,

**Κρωμνάν τ', Αἰγαλόν τε καὶ ὄψηλούς Εὔωθίνους,
τιθείς,**

Καύκωνας αὖτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς ἀμύμων,
Οὐ περὶ Παρθένιου ποταμὸν κλυτὰ δῶματ' ἔναιον·

παρήκειν γάρ οὐφ' Ἡρακλείας καὶ Μαριανδυνῶν μέχει Λευκο-
σύρων, οὓς ἡμεῖς Καππάδοκας προσαγορεύομεν, τό τε τῶν
Καυκῶνων γένος τὸ περὶ τὸ Τίειον μέχρι Παρθενίου, καὶ τὸ
τῶν Εὐετῶν τὸ συνεχές μετά τὸν Παρθένιον, τῶν ἔχοντων τὸ
Κύτωρον. Καὶ νῦν δὲ τις Καυκωνίτας εἶναι τινας περὶ τὸν Παρ-
θένιον.

§. 6.

Η μὲν οὖν Ἡρακλεία πόλις ἐτίν εὐλίμενος, καὶ ἄλλως ἀξιόλο-
γος ἦγε καὶ ἀποικίας ἐσελλεν· ἐκείνης γάρ ή τε Χερρόνησος
ἀποικος, καὶ ή Καλλατις. Ήν τε αὐτόνομος, εἰτα ἐτυραννήθη
χρόνους τινάς, εἳτ' ἦλευθέρωσεν ἑαυτὴν πολιν, ὑζερον δὲ ἐβα-
σιλεύθη, γενομένη ὑπὸ τοῖς Ρωμαίοις· ἐδέξατο δὲ ἀποικίαν
Ρωμαίων ἐπὶ μέρει τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας. Λαδῶν δὲ παρ'
Ἀντωνίου τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως Ἀδιατόριξ, ὁ Δομενεκλείου 543.
τετράρχου Γαλατῶν υἱὸς, δὲ κατεῖχον οἱ Ἡρακλειῶται, μικρὸν
πρὸ τῶν Ἀκτιωνῶν, ἐπέθετο οὐκτωρ τοῖς Ρωμαίοις, καὶ ἀπ-
έσφαξεν αὐτοὺς, ἐπιτρέψαντος, ὃς ἔρχασκεν ἐκεῖνος, Άντωνίου·

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟ ΙΩΑΝΝΙΝΑΣ
ΤΟΜΕΑΝ ΝΕΔΥΝΩΝ ΦΑΙΔΡΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΥΡΗΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΦΑΙΔΡΟΥ

543. Νοριαμβευθείς δὲ μετὰ τὸν ἐν Ἀκτίῳ νότην, ἐσφάγη μεθ' υἱοῦ.
Ἡδε πόλις ἔστι τῆς Ποντικῆς ἐπαρχίας τῆς συντεταγμένης τῇ
Βιθυνίᾳ.

§. 7.

Μεταξὺ δὲ Χαλκηδόνος καὶ Ἱρακλείας ρέουσι ποταμοί
πλείους, ὃν εἰσιν δὲ Ψελλίς, καὶ ὁ Καλπας, καὶ ὁ Σαγγάριος,
οὗ μέμνηται καὶ ὁ Ποιητής. ἔχει δὲ τὰς πηγὰς κατὰ Σαγγίαν
χώματος ἀφ' ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα που σαδίων οὗτος Πεσσι-
νοῦντος διέξειτι δὲ τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας τὸν πλείω, μέρος
οὗτοι καὶ τῆς Βιθυνίας· ὥστε καὶ τῆς Νικομηδείας ἀπέχει
μικρῷ πλείους, ἡ τριακοσίους σαδίους, καθ' ὃ συμβαλλει
ποταμὸς αὐτῷ Γαλλός, ἐκ Μόδρων τὰς ἀρχὰς ἔχων, τῆς ἐφ'
Ἐλλησπόντῳ Φρυγίας. Αὕτη δὲ ἔστιν ἡ αὐτὴ τῇ ἐπικτήτῳ, καὶ
εἶχον αὐτὴν οἱ Βιθυνοὶ πρότερον. Αὔξηθείς δὲ καὶ γενόμενος
πλωτὸς, καίπερ πάλαι ἀπλωτὸς ὅν, τὸν Βιθυνίαν ὀρίζει πρὸς
ταῖς ἐκβολαῖς. Πρόκειται δὲ τῆς παραλίας ταύτης καὶ ἡ Θυνία
νῆσος. Εὖ δὲ τῇ Ἱρακλεώτιδι γίνεται τὸ ἀκόνιτον· διέχει δὲ ἡ
πόλις αὐτῇ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Χαλκηδονίου σαδίους χιλίους που
καὶ πεντακοσίους, τοῦ δὲ Σαγγαρίου πεντακοσίους.

§. 8.

Τὸ δὲ Τίειόν ἔστι πολίχνιον οὐδὲν ἔχον μυῆμας ἄξιον, πλὴν
ὅτι Φιλέταιρος ἐντεῦθεν ἦν ὁ ἀρχηγέτης τοῦ τῶν Αἰταλικῶν
βασιλέων γένους. Εἰδένεις δὲ Παρθένιος ποταμὸς διὰ χωρίων ὀν-
θηρῶν φερόμενος, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ὄνοματος τούτου τετυγχ-
κῶς, ἐν αὐτῇ τῇ Παφλαγονίᾳ τὰς πηγὰς ἔχων. Ἐπειταὶ ἡ Πα-
φλαγονία καὶ οἱ Ἐνετοί. Ζητοῦσι δὲ, τίνας λέγει τοὺς Ἐνετοὺς
ὁ Ποιητής, ὅταν φῇ·

Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαμένεος λάσιον κῆρ,
Εὖ Ἐνετῶν, οὗτον ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

Οὐ γάρ δείκνυσθαι φασι νῦν Ἐνετοὺς ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ⁵⁴³ οἱ 543,
δὲ κώμην ἐν τῷ αἰγαλῷ φασὶ, δέκα σχοίνους ἀπὸ Ἀμαζρεως
διέχουσσαν. Ζηνόδοτος δὲ, ἐξ Ἐνετῆς γράφει, καὶ φησὶ δηλοῦ-
σθαι τὴν νῦν Ἀμισόν. Ἀλλοι δὲ φῦλόν τι τοῖς Καππάδοξιν δμορον
σρατεῦσαι μετὰ Κιμερίων^{*} εἴτ[?] ἐκπεσεῖν εἰς τὸν Ἀδρίαν. Τὸ
δὲ μάλιστ[?] ὄμολογούμενόν ἐστιν, ὅτι ἀξιολογώτατον ἦν τῶν
Παφλαγόνων φῦλον οἱ Ἐνετοί, ἐξ οὗ ὁ Πυλαμένης ἦν· καὶ δὴ
καὶ συνεπράτευσαν αὐτῷ οὗτοι πλεῖστοι ἀποβαλόντες δὲ τὸν
ἡγεμόνα, διέβησαν εἰς τὴν Θρᾳκήν μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἀλωσιν·
πλανώμενοι δ' εἰς τὴν νῦν Ἐνετικήν ἀφίκοντο. Τινὲς δὲ καὶ Ἀν-
τίνορα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ κοινωνῆσαι τοῦ σόλου τούτου 544.
φασὶ, καὶ ιδρυθῆναι κατὰ τὸν ρυχὸν τοῦ Ἀδρίου, καθάπερ
ἔμακήσθημεν ἐν τοῖς Ἰταλικοῖς. Τοὺς μὲν οὖν Ἐνετοὺς διὰ τοῦτο
ἐκλιπεῖν εἴκος, καὶ μὴ δείκνυσθαι ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ.

§. 9.

Τοὺς δὲ Παφλαγόνας πρὸς ἔω μὲν ὄριζει ὁ Ἄλυς ποταμὸς,
ὅς, ρέων ἀπὸ μεσημβρίας, μεταξὺ Σύρων τε καὶ Παφλαγόνων,
ἔξιστι, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, εἰς τὸν Εὔξεινον καλεόμενον πόν-
τον, Σύρους λέγοντα τοὺς Καππάδοκας. Καὶ γάρ ἔτι καὶ νῦν
Λευκόσυροι καλοῦνται, Σύρων καὶ τῶν ἔξω τοῦ Ταύρου λεγομέ-
νων⁵⁴⁵ κατὰ δὲ τὴν πρὸς τοὺς ἐντὸς τοῦ Ταύρου σύγχρισιν, ἐκείνων
ἐποικιαυμένων τὴν χρόνον, τούτων δὲ μὴ, τοιαύτην τὴν ἐπωυ-
μίαν γενέσθαι συγέβη. Καὶ Πίνδαρος [δέ] φησιν, ὅτι αἱ Ἀμαζόνες
Σύριον εὐρυαίχμαν διεῖπον σρατὸν, τὴν ἐν τῇ Θεμισκύρᾳ
κατοικίαν οὗτω δηλῶν. Ἡ δὲ Θεμίσκυρά ἐστιν ἡ τῶν Ἀμισηνῶν⁵⁴⁶
αὗτη δὲ Λευκοσύρων τῶν μετὰ τὸν Ἄλυν. Πρὸς ἔω μὲν τοῖνυν
ὁ Ἄλυς ὄριον τῶν Παφλαγόνων πρὸς νότον δὲ Φρύγες, καὶ
οἱ ἐποικήσατες Γαλάται πρὸς δύσιν δὲ Βιθυνοὶ καὶ Μαριω-
δυνοί· τὸ γάρ τῶν Καυκάνων γένος ἐξέφθαρται τελέως τάν-

544. τοδεν πρὸς ἄρκτου δὲ ὁ Εὔξεινός ἐστι. Τῆς δὲ χώρας ταύτης, διερημένης εἴς τε τὴν μεσόγαιαν καὶ τὴν ἐπὶ Θαλάσσῃ, διατείνουσαν ἀπὸ τοῦ Ἀλυοῦ μέχρι Βιθυνίας ἑκατέρου, τὴν μὲν παραλίαν ἕως Ἡρακλείας ἔχεν ὁ Εὐπάτωρ· τῆς δὲ μεσογαίας τὴν μὲν ἐγγυτάτωνέσχεν, τῆς τινα καὶ πέραν τοῦ Ἀλυοῦ διέτεινε· καὶ μέγι μεῖρο τοῖς Ρωμαίοις ἡ Ποντικὴ ἐπαρχία ἀφώρισαν. Τὰ λοιπὰ δὲ ἦν ὑπὸ δυνάσας καὶ μετὰ τὴν Μιδριδάτου κατόλυσσαν. Περὶ μὲν δὴ τῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ Παφλαγόνων ἐροῦμεν ὅτερον, τῶν μὴ ὑπὸ τῷ Μιδριδάτῃ νῦν δὲ πρόκειται τὴν ὑπὸ ἐκείνῳ χώραν, κληθεῖσαν δὲ Πόντου διελθεῖν.

§. 30.

Μετὰ δὴ τὸν Παρθένιον ποταμὸν ἐξὶν Ἄμαστρις, ὁμώνυμος τῇ συνωκινίᾳ πόλις· ἔρυται δὲ ἐπὶ χερρονήσου λιμένας ἔχουσα τοῦ ισθμοῦ ἑκατέρωθεν· ἦν δὲ ἡ Ἄμαστρις γυνὴ μὲν Διονυσίου, τοῦ Ἡρακλείας τυράννου, θυγάτηρ δὲ Ὁξυάνθρου, τοῦ Δαρείου ἀδελφοῦ, τοῦ κατὰ Ἀλέξανδρον. Ἐκείνη μὲν οὖν ἐκ τεττάρων κατοικιῶν συνώκισε τὸν πόλιν, ἐκ τε Σησάμου, καὶ Κυτώρου, καὶ Κρώμυνης (ῶν καὶ Ὄμυρος μέριμνηται ἐν τῷ Παφλαγονικῷ διακόσμῳ), τετάρτης δὲ τῆς Τιείου· ἀλλ' αὕτη μὲν ταχὺ ἀπέση τῆς κοινωνίας, αἱ δὲ ἄλλαι συνέμειναν· ὃν ἡ Σήσαμος ἀκρόπολις τῆς Ἄμαστρεως λέγεται. Τὸ δὲ Κύτωρον ἐμπορεῖον ἦν ποτε Σινωπέων· ὠνόμασαι δὲ ἀπὸ Κυτώρου, τοῦ Φρίξου παι-
545. δός, ὡς Ἔφορός φησι. Πλείση δὲ καὶ ἀρίστη πύξις φύεται κατὰ τὴν Ἄμαστριανίν, καὶ μᾶλιστα περὶ τὸ Κύτωρον. Οὐ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν ἡ ἵδην μακρὰ, πλειόνων ἡ ἑκατὸν σαδίων· ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον, ἡς μέριμνηται ὁ Ποιητής, διταν φῆ.

Κρώμυναν τ', Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Γράφουσι δέ τινες,

Κρώμυναν Κωνίαλόν τε.

Ἐρυθρίους δὲ λέγεσθαι φασι τοὺς νῦν Ἐρυθρίους ἀπὸ τῆς 545.
χρόας δύο δ' εἰσὶ σκόπελοι. Μετὰ δὲ Αἴγιαλὸν Κάραμβις,
σκόρα μεγαλη πρὸς τὰς ἄρκτους ἀνατεταμένη, καὶ τὴν Σκυθικὴν
χερρόνησον. Ἐμνήσθημεν δὲ αὐτῆς πολλάκις, καὶ τοῦ ἀντικει-
μένου αὐτῇ Κριοῦ μετώπου, σιθιλαττον ποιοῦντος τὸν Εὔξει-
γονού πόντον. Μετὰ δὲ Κάραμβιν Κίνωλις, καὶ Ἀντικίνωλις,
καὶ Ἀβῶνος τεῖχος, πολίχνιον, καὶ Ἀρμένη, ἐφ' ἣ παροιμιά-
ζουται.

Ος ἔργον οὐκ εἶχ', θάμνου ἐτείχισεν.

Ἔσι δὲ κώμη τῶν Σινωπέων, ἔχουσα λιμένα.

§. ΙΙ.

Εἰτ' αὐτὴ Σινώπη, γαδίους πεντήκοντα τῆς Ἀρμένης δι-
έχουσα, ἀξιολογωτάτη τῶν ταύτη πόλεων. Ἐκτισκη μὲν οὖν
αὐτὴν Μιλήσιοι κατασκευασμένη δὲ ναυτικὸν, ἐπηρογε τῆς
ἐντὸς Κυανέων Θαλάσσης, καὶ ἔξω δὲ πολλῶν ἀγώνων μετεῖχε
τοῖς Ἕλλησιν· αὐτονομηθεῖσα δὲ πολὺν χρόνον, οὐ διὰ τελους
ἔφυλαξε τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἐκ πολιορκίας ἐσῆλω, καὶ ἐδού-
λευσε Φαρυάκη πρῶτον, ἐπειτα τοῖς διαδεξαμένοις ἐκεῖνον μέχρι
τοῦ Εὐπάτορος, καὶ τῶν καταλυσάντων Ρωμαίων ἐκεῖνον. Ό
δὲ Εὐπάτωρ καὶ ἐγεννήθη ἐκεῖ, καὶ ἐτράφη διαφερόντως δὲ
ἐτίμησεν αὐτὸν, μητρόπολίν τε τῆς βασιλείας ὑπέλαβεν. Ἔσι
δὲ καὶ φυσικῆ προνοίᾳ κατεσκευασμένη καλῶς ἴδρυται γάρ ἐπὶ
αὐχένι χερρόνησου τινός· ἐκατέρωθεν δὲ τοῦ ἰσθμοῦ λιμένες,
καὶ ναύταδιμα, καὶ πηλαμυδεῖα Θαυματὸς, περὶ ὧν εἰρήκαμεν,
ὅτι δευτέραν Θήραν οἱ Σινωπεῖς ἔχουσι, τρίτην δὲ οἱ Βυζάν-
τιοι καὶ κύκλῳ δὲ ἡ χερρόνησος προβέβληται, ράχιώδεις ὥστας
ἔχουσα, καὶ κοιλάδας τινάς, ὡσανεὶ βόθρους πετρίνους, οὓς
καλοῦσι Χοινικίδας· πληροῦνται δὲ οὗτοι μετεωρισθείσης τῆς
Θαλάσσης· ὡς καὶ διὰ τοῦτο οὐκ εὐπρόσαιτον τὸ χωρίον, καὶ

545. διὸ τὸ πᾶσαν τὴν τῆς πέτρας ἐπιφάνειαν ἔχοντα καὶ ἀνεπίβατον
εἶναι γυμνῷ ποδὶ. Ἀνωθεν μέντοι καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὔγεών
ἔστι τὸ ἕδαφος, καὶ ἀγροκηπίοις κεκόσμηται πυκνοῖς, πολὺ δὲ
546. μᾶλλον τὰ προάστεια. Αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν τετείχισαι καλῶς, καὶ
γυμνασίῳ *δὲ* καὶ ἀγορᾷ καὶ σοαις κεκόσμηται λαμπρῶς.
Τοιαύτη δὲ οὖσα, διὸ ὅμως ἐσκωλή πρότερον μὲν ὑπὸ Φαρνάκου,
παρὸς θόλου αἰφνιδίως ἐπιπεσόντος· ὕστερον δὲ ὑπὸ Λευκοῦλλου
καὶ τοῦ ἐγκαθημένου τυράννου, καὶ ἐντὸς ἄμα, καὶ ἔκτὸς πο-
λιορκουμένη· ὁ γάρ ἐγκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως φρούρα-
χος Βαχχίδης, ὑπονοῶν δεῖ τινα προδοσίαν ἐκ τῶν ἐνδοθεν,
καὶ πολλὰς αἰκίας καὶ σφραγίδας ποιῶν, ἀπαγορεῦσαι τοὺς ὄν-
ταρώπους ἐποίησε πρὸς ἄμφω, μήτ' ἀμύνασθαι δυναμένους
γενναίως, μήτε προσθέσθαι κατὰ συμβάσεις. Ἐσλωσαν δὲ οὖν
καὶ τὸν μὲν ἄλλον κόσμον τῆς πόλεως διεφύλαξεν ὁ Λεύκολλος·
τὴν δὲ τοῦ Βιλλάρου σφαιραν ἥρε, καὶ τὸν Αὐτολυκον, Σε-
νιδος ἔργον, ὃν ἔκεινοι οἰκιστὴν ἐνόμιζον, καὶ ἐτέμων ὡς θεόν-
τιν δὲ καὶ μαντεῖον αὐτοῦ. Δοκεῖ δὲ τῶν Ιάσονι συμπλευ-
σάντων εἶναι, καὶ κατασχεῖν τοῦτον τὸν τόπον. Εἴπ' ὕστερον
Μιλήσιοι τὴν εὐφυΐαν ἴδόντες, καὶ τὴν ἀσθένειαν τῶν ἐνοικούν-
των, ἐξιδιάσαντο, καὶ ἐποίκους ἔστειλαν· υἱοὶ δὲ καὶ Ρωμαίων
ἀποικίου δέδεκται, καὶ μέρος τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας ἐκεί-
νων ἔστι. Διέχει δὲ τοῦ μὲν ιεροῦ τρισχιλίους καὶ πεντακοσίους,
ἀφ' Ἡρακλείας δὲ δισχιλίους, Καράμβεως δὲ ἑπτακοσίους
σταδίους. Ἀνδρας δὲ ἐξήνεγκεν ἀγαθοὺς, τῶν μὲν φιλοσόφων,
Διογένη τὸν Κυνικὸν, καὶ Τιμόθεον τὸν Πατρίωνα· τῶν δὲ
ποιητῶν, Δίφιλου τὸν κωμικόν· τῶν δὲ συγγραφέων, Βάτωνα,
τὸν πραγματευσάμενον τὰ Περσικά.

§. 12.

Ἐγτεῦθεν δὲ ἐφεξῆς ἢ τοῦ Ἄλυος ἐκβολὴν ποταμοῦ· ὡνόμασται

δ' ἀπὸ τῶν ἀλών, οὓς παραρρέει· ἔχει δὲ τὰς πηγὰς ἐν τῇ μεγάλῃ 546. Καππαδοκίᾳ, τῆς Ποντικῆς πλησίου, κατὰ τὴν Καμισηγήν· ἐνεχθείς δ' ἐπὶ δύσιν πολὺς, εἰτ', ἐπιτρέψας πρὸς τὴν ἄρκτον διά τε Γαλατῶν καὶ Παφλαγόνων, ὅριζει τούτους τε καὶ τοὺς Λευκοσύρους. ἔχει δὲ καὶ ἡ Σινωπῖτις καὶ ἡ μέχρι Βιθυνίας πᾶσα ὁρειή, ἡ ὑπερκεψένη τῆς λεχθείσης παραλίας, ναυπηγίσιμον ὕλην, ἀγαθήν καὶ εὔκατακόμισον. Ἡ δὲ Σινωπῖτις καὶ σφένδαμνον φύει καὶ ὄροκάρυον, ἐξ ὧν τὰς τραπέζας τέμνουσιν· ἀπασα δὲ καὶ ἐλαιόφυτός ἐστι, ἡ μικρὸν ὑπέρ τῆς Θαλάττης γεωργούμενη.

§. 13.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀλνος ἡ Γαδίλωνιτίς ἐστι μέχρι τῆς Σαραμηνῆς, εὐδαίμων χώρα, καὶ πεδιάς πᾶσα, καὶ πάμφορος· ἔχει δὲ καὶ προβατείσιν ὑποδιφθέρου καὶ μαλακῆς ἐρέας, ἡς καθ' ὅλην τὴν Καππαδοκίαν καὶ τὸν Πόντον σφόδρα πολλὴ σπάνις ἐστί· γίνονται δὲ καὶ ζόρκες, ὧν ἀλλαχοῦ σπάνις ἐστί· Ταύτης δὲ τῆς χώρας τὴν μὲν ἔχουσιν Ἀμισηνοί, τὴν δὲ ἔδωκε 547. Δηιοτάρῳ Πομπήιος, καθάπερ καὶ τὰ περὶ τὴν Φαρνακίαν καὶ τὴν Τραπεζουσίαν, μέχρι Κολχίδος καὶ τῆς μικρᾶς Αρμενίας· καὶ τούτων ἀπέδειξεν αὐτὸν βασιλέα, ἔχοντα καὶ τὴν πατρώων τετραρχίαν τῶν Γαλατῶν, τοὺς Τολιεοβογίους. Ἀποδεινόντος δὲ ἐκείνου, πολλαὶ διαδοχαὶ τῶν ἐκείνου γεγόνασι.

§. 14.

Μετὰ δὲ τὴν Γαδίλωνα ἡ Σαραμηνή, καὶ Ἀμισὸς, πόλις ἀξιόλογος, διέχουσα τῆς Σινωπῆς περὶ ἐνισκοσίους σαδίους. Φησί δὲ αὐτὴν Θεόπομπος πρώτους Μιλησίους κτίσαι· εἶτα Καππαδόκων ἀρχούτα· τρίτου δὲ ὑπὸ Ἀθηνοκλέους καὶ Ἀθηναίων ἀποκτισθεῖσαν, Πειραιᾶ μετονομασθῆναι. Καὶ ταύτην δὲ κατέσχουν

547. οἱ βασιλεῖς· ὁ δὲ Εὐπάτωρ ἐκδομῆσεν ἵεροῖς, καὶ προσέκτις μέρος. Λεύκολλος δὲ καὶ ταῦτην ἐπολιόρκησεν· εἶθ' ὅτερον Φαρνάκης ἐξ Βοσπόρου διαβάξ· ἐλευθερώθείσαν δὲ ὑπὸ Καίσαρος τοῦ Θεοῦ, παρέδωκεν Ἀντώνιος βασιλεῦσαν· εἶθ' ὁ τύτυρωνος Στράτων κακῶς αὐτὴν διέπηγκεν· εἶτ' ἡλευθερώθη πᾶλιν μετὰ τὰ Ἀκτισκά ὑπὸ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, καὶ νῦν εὖ συνέσηκεν. Εἶχε δὲ τὴν τε ἄλλην χώραν καλήν, καὶ τὴν Θεμίσκυραν, τὸ τῶν Ἀμαζόνων οἰκητήριον, καὶ τὴν Σιδηνήν.

§. 15.

Ἐσι δὲ ἡ Θεμίσκυρα πεδίον, τῇ μὲν ὑπὸ τοῦ πελάγους κλιζόμενον, ὃσου ἔξηκοντας σαλίους τῆς πόλεως διέχουν· τῇ δὲ ὑπὸ τῆς ὁρεινῆς, εὐδένδρου καὶ διαρρέοντος ποταμοῖς, αὐτόθεν τὰς πηγὰς ἔχουσιν. Ἐκ μὲν οὖν τούτων πληρούμενος ἀπόπλευτον εἰς ποταμὸς διέξεισι τὸ πεδίον, Θερμώδων καλούμενος· ἄλλος δὲ τούτῳ πάροιστος, ρέων ἐκ τῆς καλουμένης Φανάροιας, τὸ αὐτὸ διέξεισι πεδίον· καλεῖται δὲ Ἰρις. Εἶχε δὲ τὰς πηγὰς ἐν αὐτῷ τῷ Πόντῳ· ρύεις δὲ διὰ πόλεως μέσης Κομάνων τῶν Ποντικῶν, καὶ διὰ τῆς Δαξιμωνίτιδος, εὐδαιμονος πεδίου, πρὸς δύσιν, εἶτ' ἐπιτρέφει πρὸς τὰς ἀρκτους παρ' αὐτὰ τὰ Γαζίουρα, παλαιὸν βασιλείου, νῦν δὲ ἔρημον· εἶτα ἀνακάμπτει πᾶλιν πρὸς ἔω, παρχλαβῶν τὸν τε Σκύλακα καὶ ἄλλους ποταμοὺς, καὶ παρ' αὐτὸ τὸ τῆς Ἀμασείας ἐνεχθείς τεῖχος, τῆς ἡμετέρας πατρίδος, πόλεως ἐρυμνοτάτης, εἰς τὴν Φανάροιαν πρόεισι· ἐνταῦθα δὲ συμβαλῶν ὁ Λύκος αὐτῷ, τὰς ἀργὰς ἐξ Ἀρμενίας ἔχων, γίνεται καὶ αὐτὸς Ἰρις· εἶθ' ἡ Θεμίσκυρα ὑποδέχεται τὸ ρεῦμα, καὶ τὸ Ποντικὸν πελαγος. Διὰ δὲ τοῦτ' ἔνδροσόν ἐσι καὶ ποάζου ἀεὶ τὸ πεδίον τοῦτο, τρέφειν ἀγέλας βοῶν τε ὄμοιώς καὶ ἵππων δυνάμενον. Σπόρου δὲ πλεῖστον δέχεται τὸν

548. ἐκ τῆς ἐλύμου καὶ κέγχρου, μᾶλλον δὲ ἀνέκλειπτον· αὐχεῖν

γὰρ κρείττων ἐσὶν ἡ εὐδομία παντὸς ὡς', οὐδὲ λιμὸς καθικνεῖ- 548.
ται τῶν ἀνθρώπων τούτων οὐδὲ ἄπαξ. Τοσαύτην δὲ ὁπώρου
ἐκδίδωσιν ἡ παρώρειος τὴν αὐτοφυῆ καὶ ἀγρίαν, σαφυλῆς τε
καὶ ὅχυτος, καὶ μῆλου, καὶ τῶν καρυωδῶν, ὡς ε κατὰ πᾶσαν
τοῦ ἔτους ὥρους ἀφθόνως εὐπορεῖν τοὺς ἐξιόντας ἐπὶ τὴν Ὂλην.
τοτὲ μὲν ἔτι χρεμαμένων τῶν καρπῶν ἐν τοῖς δένδρεσι, τοτὲ
δὲ ἐν τῇ πεπτωκυῖᾳ φυλλοί, καὶ ὑπ' αὐτῇ κεψέντων, βαθείᾳ
καὶ πολλῇ κεχυμένῃ. Συχναὶ δὲ καὶ θῦραι πάντοιῶν ἀγρευ-
μάτων διὰ τὴν εὐπορίαν τῆς τροφῆς.

§. 16.

Μετὰ δὲ τὴν Θεμίσκυραν ἐσὶν ἡ Σιδηνή, πεδίου εῦδαιμον,
οὐχ ὁμοίως δέ *καὶ* κατάφρετον, ἔχον χωρία ἐρυμάτη ἐπὶ τῇ
παραλίᾳ, τὴν τε Σιδηνή, ἀφ' ἧς ὡνομάσθη Σιδηνή, καὶ Χά-
βακα, καὶ Φαύδα. Μέχρι μὲν δὴ δεῦρο Άμισηνή. Άνδρες δὲ
γεγόνασιν ἀξιοί μνήμης κατὰ παιδείαν ἐνταῦθα, μαθηματικοί
μὲν, Δημότριος ὁ τοῦ Ραθηνοῦ, καὶ Διονυσόδωρος, ὁ μῶνυ-
μος τῷ Ίωνι γεωμέτρῃ γραμματικὸς δὲ, Τυραννίων, οὗ ήμεῖς
ήκροασσάμεθα.

§. 17.

Μετὰ δὲ τὴν Σιδηνήν ἡ Φαρνακία ἐσὶν, ἐρυμνὸν πόλισμα·
καὶ μετὰ ταῦτα ἡ Τραπεζοῦς, πόλις Ἑλληνίς, εἰς ἣν ἀπὸ τῆς
Άμισου περὶ δισχιλίους καὶ δισκοσίους σαδίους ἐσὶν ὁ πλοῦς·
εἰς δὲ τὴν Φάσιν χίλιοί που καὶ τετταρακόσιοι, ὥσπερ οἱ
σύμπαντες ἀπὸ τοῦ Ίεροῦ μέχρι Φάσιδος περὶ ὀκτακιλίους
σαδίους εἰσὶν, ἡ μικρῷ πλείους, ἡ ἐλάττους. Εὖ δὲ τῇ παραλίᾳ
ταῦτη ἀπὸ Άμισου πλέουσιν, ἡ Ἡράκλειος ἄκρα πρώτην ἐσιν·
εἶτα ἄλλη ἄκρα Ίασόνιον, καὶ ὁ Γεννήτης εἶτα Κοτύωρος πο-
λίχνη, ἐξ ἧς συνῳκίσθη ἡ Φαρνακία· εἶτα Ἰσχύπολις, κατεργ-

548. ριψμένη. Είτα κόλπος, ἐν δὲ Κερασοῦς τε καὶ Ἐρμώνασσα, κατοικίαι μέτριαι είτα τῆς Ἐρμωνάσσου πλησίου δὲ Τραπεζοῦς· εἴδ' δὲ Κολχίς ἐνταῦθα δέ που ἐστὶ καὶ Ζυγόπολις τις λεγομένη κατοικία. Περὶ μὲν οὖν τῆς Κολχίδος εἴρηται καὶ τῆς ὑπέρκειμένης παραλίας.

§. 18.

Τῆς δὲ Τραπεζοῦντος ὑπέρκειται καὶ τῆς Φαρνακίας Τίβαρηνοί τε καὶ Χαλδαῖοι, καὶ Σάννοι, οὓς πρότερον ἐκάλουν Μάκρωνας, καὶ δὲ Μικρὰ Ἀρμενία καὶ οἱ Ἀππαῖται δέ πως πλησιάζουσι τοῖς χωρίοις τούτοις, οἱ πρότερον Κερκῖται. Διῆκε δὲ διὰ τούτων δὲ τε Σκυδίστης, ὅρος τραχύτατου, συνάπτου τοῖς Μοσχικοῖς ὅρεσι τοῖς ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, οὗ τὰς ἄκρας κατέχουσιν οἱ Ἐπτακωμῆται, καὶ δὲ Παρυάδρης, δὲ μέχρι τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἀπὸ τῶν κατὰ Σιδηνὸν καὶ Θεμίστουρου τόπων διατείνων, καὶ ποιῶν τὸ ἔωθινὸν τοῦ Πόντου πλευρόν. Εἰσὶ δὲ

549. ἀποκατεστημένοι οἱ ὅρειοι τούτων σύγριοι τελέως· ὑπερβέβηκαν δὲ τοὺς ἄλλους οἱ Ἐπτακωμῆται. Τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ δένδρεσιν, ἡ πυργίοις οἰκοῦσι· διὸ καὶ Μοσυνούσους ἐκάλουν οἱ παλαιοί, τῶν πύργων μοσύνων λεγομένων. Ζῶσι δὲ ἀπὸ θηρείων σαρκῶν καὶ τῶν ἀκροδρύων· ἐπιτίθενται δὲ καὶ τοῖς ὄδοιποροῦσι, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἵπρίων. Οἱ δὲ Ἐπτακωμῆται τρεῖς Πομπηῖου σπείρας κατέκοψαν, διεξιούσας τὴν ὄρειν τὸν, κεράσαντες κρατῆρας ἐν ταῖς ὄδοις τοῦ Μαινομένου μελιτος, δὲ φέρουσιν οἱ ἀκρέμονες τῶν δένδρων πιοῦσι γάρ καὶ παρακόψασιν ἐπιτίθενται, ῥᾳδίως διεχειρίσαντο τοὺς ἀνθρώπους. Εκαλοῦντο δὲ τούτων τινὲς τῶν βαρβάρων καὶ Βύζηρες.

§. 19.

Οἱ δὲ νῦν Χαλδαῖοι, Χαλιθεῖς τὸ παλαιὸν ὄνομαζοντο;

καὶ οὖς μᾶλιστα ἡ Φαρνακία ἔδρυται, κατὰ Θαλατταν μὲν 549. ἔχουσα εὐφυῖαν τὴν ἐκ τῆς πηλαμυδείας πρώτισα γάρ ἀλίσκεται ἐνταῦθα τὸ ὄψον τοῦτο· ἐκ δὲ τῆς γῆς τὰ μέταλλα, νῦν μὲν σιδήρου, πρότερου δὲ καὶ ἀργύρου. Ὄλως δὲ κατὰ τοὺς τόπους τούτους ἡ παραλία σενή τελέως ἐξίν. ὑπέρκειται δὲ αὐτῆς τὰ ὅρη μεταλλῶν πλήρη καὶ δρυμῶν, γεωργεῖται δὲ οὐ πολλός. Λείπεται δὲ τοῖς μὲν μεταλλευταῖς ἐκ τῶν μεταλλῶν ὁ βίος, τοῖς δὲ Θαλαττουργοῖς ἐκ τῆς ἀλιείας, καὶ μᾶλιστα τῶν πηλαμυδῶν καὶ τῶν δελφίνων· ἐπακολουθοῦντες γάρ ταῖς ἀγέλαις τῶν ἔχθνών, κορδύλης τε καὶ θύννης, καὶ αὐτῆς τῆς πηλαμυδος, πιανούνται τε καὶ εὐαλωτοι γίνονται, διὰ τὸ πλησιάζειν τῇ γῇ προσάλεξερον δελεαζόμενοι. Τούτους μὲν οὖν οὗτοι κατακόπτουσι τοὺς δελφῖνας, καὶ τῷ σέατι πολλῷ χρῶνται πρὸς ἀπαυτα.

§. 20.

Τούτους οὖν οἶμαι λέγειν τὸν Ποιητὴν Ἀλιζώνους ἐν τῷ μετὰ τοὺς Παφλαγόνας καταλόγῳ·

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Όδιος καὶ Ἐπίεροφος ἥρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὃδεν ἀργύρου ἐξὶ γενέθλη·

ἥτοι τῆς γραφῆς μετατεθείσης ἀπὸ τοῦ, Τηλόθεν ἐκ Χαλύβης, ἡ τῶν ἀνθρώπων πρότερον Ἀλύβων λεγομένων ἀντὶ Χαλύβων. Οὐ γάρ γῦν μὲν δυνατὸν γέγονεν ἐκ Χαλύβων Χαλδαίους λεχθῆναι, πρότερον δὲ οὐκ ἐνην ταῖς Ἀλύβων Χαλυβαῖς καὶ ταῦτα τῶν ὄνομάτων μεταπτώσεις πολλὰς δεχομένων, καὶ μᾶλιστα ἐν τοῖς βαρβάροις. Σίντες γάρ ἐκαλοῦντό τινες τῶν Θρακῶν, εἴτα Σίντοι, εἴτα Σαῖοι, παρ' οἷς φησίν Ἀρχιλοχος τὴν ἀσπίδα ρίψαι·

Ἀσπίδε μὲν Σαῖων τις ἀγάλλεται, θν. παρὰ Νάμνῳ,
Ἐντος ἀμώμητου, καλλιπόν οὐκ ἐθέλων·

390 ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ

550. οἱ δὲ αὐτοὶ οὗτοι Σάπαι γένονται· πάντες γὰρ οὗτοι περὶ Ἀβδηρᾶς τὴν οἰκησιν εἶχον, καὶ τὰς περὶ Λῆμουν μήσους. Όμοιώς δὲ καὶ Βρέγοι, καὶ Βρύγες, καὶ Φρύγες, οἱ αὐτοί· καὶ Μυσοὶ *καὶ Μέρονες*, καὶ Μαίονες καὶ Μήσονες. Οὐ χρεία δὲ πλεονάζειν. Πόνος δὲ καὶ δὲ Σκῆψιος τὴν τοῦ ὄνόματος μετάπτωσιν ἐξ Ἀλύβων εἰς Χαλινδας· τὰ δὲ ἐξῆς καὶ τὰ συνῳδὰς οὐ νοῶν, καὶ μᾶλιστα ἐκ τίνος ἀλιξώνους εἴρηκε τοὺς Χαλινδας, ἀποδοκιμάζει τὴν δόξαν· ἡμεῖς δὲ ἀντιπαραθέντες τῇ ἡμετέρᾳ τὴν ἐκείνου, καὶ τὰς τῶν ἀλλῶν ἀπολύψεις σκοπῶμεν.

§. 21.

Οἱ μὲν μεταγράφουσιν, Ἀλαζώνων, οἱ δὲ Ἀμαζώνων, ποιοῦντες· τὸ δὲ ἐξ Ἀλύβης, ἐξ Ἀλόπης, [ἢ] ἐξ Ἀλόβης· τοὺς μὲν, Σκύθας Ἀλαζώνας φάσκοντες ὑπὲρ τὸν Βορυσθένη, καὶ Καλλιπίδας, καὶ ἄλλα ὄνόματα, ἀπέρ Ελλάνικός τε, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ Εὔδοξος κατεφλυάρησαν ἡμῶν· τὰς δὲ, Ἀμαζόνας, μεταξὺ Μυσίκς καὶ Καρίας καὶ Λυδίας, καθάπέρ Εφορος νομίζει, πλησίον Κύμης τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο μὲν ἔχεται τινὸς λόγου τυχὸν ἴσως· εἴη γὰρ σὺν λέγων τὴν ὑπὸ τῶν Αἰολέων καὶ Ἰώνων οἰκισθεῖσαν ὕσερον, πρότερον δὲ ὑπὸ Ἀμαζόνων· καὶ ἐπωνύμους πόλεις τινὰς εἶναι φησι· καὶ γάρ Εφεσον, καὶ Σμύρναν, καὶ Κύμην, καὶ Μύριναν. Ή δὲ Ἀλύβη, [ἢ] ὡς τινες, Ἀλόπη, ἢ Ἀλόβη, πῶς σὺν ἐν τοῖς τόποις τούτοις ἐξητάζετο; πῶς δὲ τηλόθεν; πῶς δὲ ἡ τοῦ ἀργύρου γενέθλη;

§. 22.

Τοῦτα μὲν ἀπολύεται τῇ μεταγραφῇ· γράφει γάρ οὗτως·

Αὐτάρ Ἀμαζώνων Ὅδίος καὶ Ἐπίρροφος ἥρχον,
Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, οὐδὲ Ἀμαζονίδων γένος ἐστι.

Ταῦτα δὲ ἀπολυσάμενος εἰς ἄλλο ἐμπέπτεις πλάσμα· οὐδέποτε

γάρ ἐνθάδε εύρίσκεται Ἀλόπη^τ καὶ ἡ μεταγραφὴ δὲ, παρὰ τὴν 550. τῶν ἀντιγράφων τῶν ἀρχαίων πίσιν καινοτομουμένη ἐπὶ τοσοῦτον, σχεδιασμῷ ἔοικεν. Οὐδὲ Σκῆψιος οὔτε τὴν τούτου δόξαν ἔοικεν ἀποδεξάμενος, οὔτε τῶν περὶ τὴν Παλλήνην τοὺς Ἀλιζώνους ὑπολαβόντων, ὃν ἐμνήσθημεν ἐν τοῖς Μακεδονικοῖς· ὅμως διηπόρυχε, πῶς ἐκ τῶν ὑπὲρ τὸν Βορυσθένην νομάδων ἀφῆθαι συμμαχίαν τοῖς Τρωσί τις νομίσειεν ἐπαινεῖ δὲ μολιστα τὴν Ἐκαταίου τοῦ Μιλησίου, καὶ Μενεκράτους τοῦ Ἐλάτου, τῶν Ξενοκράτους γυωρίμων ἀνδρὸς, δόξαν, καὶ τὴν Παλαιφάτου· ὃν ὁ μὲν ἐν γῆς περιόδῳ φησίν· «Ἐπὶ δ' Ἀλαζίᾳ πόλει ποταμὸς Ὁδρύσσος, ρέων διὰ Μυγδονίης πεδίου ἀπὸ δύσιος ἐκ τῆς λίμνης τῆς Δασκυλίτιδος, ἐς Ρύνδακον ἐσβάλλει».

Ἐρημον δὲ εἶναι νῦν τὴν Ἀλαζίαν λέγει, κώμης δὲ πολλὰς τῶν 551. Ἀλιζώνων οἰκεῖσθαι, δι' ὃν Ὁδρύσσος ῥεῖ· ἐν δὲ ταύταις τὸν Ἀπόλλωνα τιμᾶσθαι διαφερόντως, καὶ μολιστα κατὰ τὴν ἐφορίαν τῶν Κυζικηνῶν. Οὐδὲ Μενεκράτης, ἐν τῇ Ἑλλησποντικῇ περιόδῳ, ὑπερκεῖσθαι λέγει τῶν περὶ τὴν Μύρλειαν τόπουν ὄρειν· νονεγχῇ, ἢν κατώκει τὸ τῶν Ἀλιζώνων ἔθνος· δεῖ δὲ, φησί, γράφειν ἐν τοῖς δύο Λαΐδα^τ τὸν δὲ Ποιητὴν ἐν τῷ ἐνὶ γράφειν διὰ τὸ μέτρον. Οὐδὲ Παλαιφάτος φησιν, ἐξ Ἀλιζώνων τῶν ἐν τῇ Ἀλόπη^τ οἰκούντων, νῦν δὲ ἐν Ζελείᾳ, τὸν Ὁδίον καὶ τὸν Ἐπίσροφον σρατεῦσαι. Τί οὖν ἄξιον ἐπαινεῖν τὰς τούτων δόξας; χωρὶς γάρ τοῦ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν καὶ τούτους κινεῖν, οὔτε τὰ ἀργυρεῖα δεικνύουσιν, ὅπου τῆς Μυρλεάτιδος λίμνη ἐσίν, οὔτε πῶς οἱ ἐνθένδε ἀφιγμένοι εἰς Ἰλιον τηλόθεν ἦσαν, εἰ καὶ δοθείη Ἀλόπην τινὰ γεγονέναι, ἢ Ἀλαζίαν· πολὺ γάρ δὴ ταῦτα ἐγγυτέρω ἐσὶ τῇ Τρωάδι, ἢ τὰ περὶ Ἐφεσον. Άλλ' ὅμως τοὺς περὶ Πύγελα λέγοντας τὰς Ἀμαζόνας, μεταξὺ Ἐφέσου καὶ Μαγνησίας καὶ Πριήνης, φλυαρεῖν φησιν ὁ Δημήτριος· τὸ γάρ

551. Τηλόθεν οὐκ ἐφαρμόττειν τῷ τόπῳ. Όπόσῳ οὖν μᾶλλον οὐκ
ἐφαρμόττει τῷ περὶ τὴν Μυσίαν καὶ Τευθρανίου!

§. 23.

*Nη Δία, ἄλλα φησὶ δεῖν εἶναι καὶ ἀκύρως προσιθέμενα δέ-
χεσθαι, ως καὶ [τὸ],
Τὴλ' εξ Ἀσκκυνίς.*

*Ἀρναῖος δὲ ὄνομα ἔσκε: τὸ γάρ θέτο πότνια μήτηρ:
καὶ,*

Εὗτο δὲ κλεῖδος εὐκαρπέα χειρὶ παχεόν

Πηνελόπη. Δεδόσθω δὴ καὶ τοῦτο ἄλλ' ἐκεῖνα οὐ δοτέα, οἵς προσ-
έχων ὁ Δημήτριος, οὐδὲ τοῖς ὑπολαβοῦσι δεῖν ἀκούειν, Τηλόθεν
ἐκ Χαλύβης, πιθανῶς ἀντείρηκε. Συγχωρήσας γάρ, ὅτι, εἰ καὶ
μὴ εἴτι νῦν ἐν τοῖς Χαλυψὶ τὰ ἀργυρεῖα, ὑπάρξαι γε ἐνεδέχετο,
ἐκεῖνό γε οὐ συγχωρεῖ, ὅτι καὶ ἐνδοξα ἦν, καὶ σέξια μυῆμας,
καθάπερ τὰ σιδηρεῖα. Τί δὲ κωλύει, φαίη τις δὲν, καὶ ἐνδοξα
εἶναι, καθάπερ καὶ τὰ σιδηρεῖα; ἡ σιδήρου μὲν εὔπορίκ τόπου
ἐπιφανῆ δύναται ποιεῖν, ἀργύρου δὲ οὐ; Τί δέ, εἰ μὴ κατὰ τοὺς
ἡρωας, ἄλλα καὶ Ὅμηρον εἰς δόξαν ἀφίκτο τὰ ἀργυρεῖα, ἀρα
μέμψαιτό τις δὲν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ποιητοῦ; — Πῶς δὲν εἰς τὸν
Ποιητὴν ἡ δόξα ἀφίκετο; — Πῶς δέ τοῦ ἐν τῇ Τεμέσῃ χαλκοῦ
τῇ Ἰταλιώτιδι; πῶς δέ τοῦ Θηβαϊκοῦ πλούτου τοῦ κατ' Αἴ-
γυπτου; καίτοι διπλάσιου σχεδόν τι διέχοντα τῶν Αἰγυπτίων
Θηβῶν, ἢ τῶν Χαλδαίων. ἄλλ' οὐδέ, οἵς συνηγορεῖ, τούτοις

552. ὁμολογεῖ τὰ γάρ περὶ τὴν Σκῆψιν τοποθετῶν, τὴν ἑαυτοῦ
πατρίδα, πλησίον τῆς Σκῆψεως καὶ τοῦ Αἰσηπού Ἐνέσι κώμην,
καὶ Ἀργυρίου λέγει, καὶ Ἀλαζίαν. Ταῦτα μὲν οὖν, εἰ καὶ εἴτι,
πρὸς τοῖς πηγαῖς δὲν εἴη τοῦ Αἰσηπού· ὁ δὲ Ἐκαταῖος λέγει